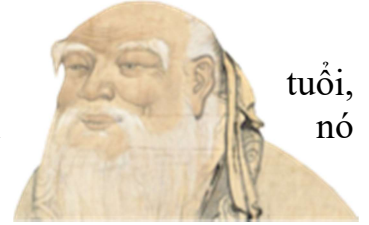

NOC ĐỘC TỪ KHỔNG TỬ

Tôi không hiểu một số người có ăn có học đảng hoàng, nhưng lại bênh vực tư tưởng Nho giáo một cách ngu xuẩn.

Vừa rồi, mới tranh luận với một ông anh lớn hơn mình độ mười tuổi, ông bảo rằng: nếu Nho giáo sai lầm thì tại sao Việt Nam lại xem là nền tảng văn hóa đạo đức suốt mấy ngàn năm nay. Mình buồn cười bảo: nói thật là tại vì người Việt Nam mình quá ngu (xin lỗi, đó là sự thật), nên mới tôn thờ cái thứ triết lý phản khoa học này. Ông điên lên và block mình luôn, ông nói mình là thầy giáo mà ăn nói hàm hồ, không biết nguồn cội.

Nếu ông chịu nhìn ra xung quanh thì các nước xung quanh vốn bị Nho giáo kìm hãm đã bứt xích vươn lên từ lâu, chỉ còn Việt Nam lẹt đẹt mãi. Ngay cả Lỗ Tấn còn gọi: “Nho giáo là thuốc độc của tinh thần”, thì không hiểu sao nhiều người Việt Nam vẫn tôn thờ nó.

Triết lý Nho giáo đầy rẫy những mâu thuẫn tự phủ định bản thân:

- Trong khi một mặt khuyến “nam nhi chí tại tứ phương”, mặt khác lại ràng buộc “phụ mẫu tồn bất khả viễn du” (cha mẹ còn sống thì không được đi xa). Ngày xưa còn có cả việc khi cha mẹ mất phải bỏ hết việc về nhà dựng lều bên mồ ba năm thủ tang.
- Nam nhi chí tại bốn phương thế nào, khi mục đích học là chỉ để đạt chút công danh, để về lo vun đắp cho dòng họ gia đình?
- Chí tại bốn phương thế nào khi phải lấy vợ sinh bằng được con trai, không thì cứ phải đẻ mãi cho khi có thằng cu để sau này nó để tang cho?

Đàn ông mà chỉ chăm chăm vào những chuyện đấy thì chí làm sao lớn nổi?

- Nho giáo dạy: “thượng bất chính, hạ tất loạn”, nhưng lại kèm theo câu “quân xử thần tử, thần bất tử bất trung” là thế nào? Mồm thì bảo thằng trên không ra gì, thì đừng trách thằng ở dưới, nhưng lại cho quyền thằng ở trên lạm sát thằng dưới và thằng dưới phải chịu chết để khỏi mang tiếng bất trung.

- Bảo: “quân dĩ dân vi bản” (vua lấy dân làm gốc), nhưng đồng thời dạy “tác đất ngọn rau đều nhờ ơn vua”.

- Dạy: “phụ bất tử thì tử bất hiếu”, nhưng lại dạy “phụ xử tử vong, tử bất vong bất hiếu”. Cha mẹ giết con mình thì có thể gọi là “tử phụ” không? Con muốn sống thì lại cho là bất hiếu, thì nó là thứ đạo lý quái gở gì?

- Nho giáo dạy: “phu phụ tương kính như tân” (vợ chồng kính nhau như khách), nhưng lại bắt người phụ nữ “xuất giá tòng phu” (lấy chồng thì phải phụ thuộc vào chồng). Thử hỏi, nếu đã kính trọng lẫn nhau như khách, thì sao lại có chuyện “tòng phu”? Đã tôn trọng nhau, thì sao lại cho quyền “nam hữu tam thê tứ thiếp” còn “gái chính chuyên chỉ thờ một chồng”?

- Trong cuộc sống hàng ngày, Nho giáo cổ súy cho bất công và coi thường con người:

- Tại sao cũng là con rứt ruột đẻ ra, mà: “nhất nam viết hữu, thập nữ viết vô” (một đứa con trai thì coi là có, mười đứa con gái cũng coi là không), hay “nữ sinh ngoại tộc” (con gái sinh ra là con nhà người ta)?

- Vợ chồng sống với nhau suốt đời, đồng cam cộng khổ, cùng nhau nuôi dạy con cái nên người, thì dạy là: “phu thê như y phục”, còn anh em tuy cùng một mẹ một cha, nhưng khi lớn lên mỗi người một cuộc đời riêng, thì lại dạy: “huynh đệ như thủ túc”.

Đó là chưa kể chuyện mây bỏ nghĩa khí rờm, sĩ diện hão, ra ngoài kết nghĩa với những thứ “anh em” giang hồ vớ vẩn, bị người ngoài lợi dụng, trong khi vợ con ốm đau gần chết cũng chẳng nhờ được mà mồm vẫn cứ leo lẻo “huynh đệ như thủ túc, phu thê như y phục”...!

- Nho giáo dạy người đi học tôn sùng và lệ thuộc quá mức vào vai trò của người thầy (nhất tự vi sư, bán tự vi sư) và những thứ gọi là “sách thánh hiền” (thậm chí cái gì từ Nho giáo viết, cũng cứ cho là sách nói, sách của ÔNG THÁNH), nhưng không khuyến khích tự suy nghĩ phản biện, không tự tìm tòi học hỏi ngoài những gì thầy dạy.

Mục đích của việc học là giải phóng tư tưởng và mở mang kiến thức, trong khi mục đích học của Nho giáo là làm nô lệ cho tư tưởng và kiến thức (giỏi cỡ ông Nguyễn Công Trứ mà còn “lên bờ xuống ruộng” nữa là thứ “học hành 3 chữ lem nhem...”)

- Nho giáo không cổ súy cho sự thượng tôn pháp luật, mà cổ súy cho việc sùng bái cá nhân (quan thanh liêm, vua hiền biết thương dân), nên người dân mặc nhiên nghĩ rằng việc bị những kẻ có quyền bóc lột, hoặc đê đầu cười cở là chuyện bình thường, còn lâu lâu được ban tí ơn “mưa móc” thì coi đó là phước đức phải mang ơn suốt đời. Chính vì vậy, dù có bị chèn ép bất công tới đâu, họ cũng cố cắn răng chịu và mong chờ một minh quân hoặc liêm quan xuất hiện.

- Nho giáo đặt “trung quân” đứng trước “ái quốc”, có nghĩa là xem việc trung thành với một cá nhân, một dòng họ hoặc một thể chế trên cả lợi ích của đất nước và dân tộc?

Thế mà gọi là đạo thánh hiền sao?

Trong tam cương, mối quan hệ “quân thần” nặng hơn “phụ tử” và “phu phụ”. Logic đó là như thế nào? Kẻ cai trị mình thì coi trọng hơn cả cha mẹ vợ chồng; luân lý này là thứ luân lý gì?

Ở thế kỷ 21, mà vẫn còn có nhiều người coi Nho giáo là chuẩn mực đạo đức và truyền thống văn hóa dân tộc, thì tôi nói thẳng là tiền đồ dân tộc Việt Nam còn tăm tối dài dài.

Đau thật, khi Khổng Khâu ghi câu: “nữ nhi thường tình”, nữ nhi chính thị tiêu nhân, để đề cao nam nhi bằng câu “nhứt nam viết hữu, thập nữ viết vô”, ông Khổng cho rằng: “nam nhi đại trượng phu”, “nam nhân – quân tử”, “nữ nhân ngoại tộc”, “nữ nhân – tiểu nhân”, v.v.

HÃY ĐẬP TAN CỬA HÀNG HỌ KHỔNG

Tôi quan sát và thấy từ hàng trăm năm trước có ba nhân vật vĩ đại nhất Á châu đều coi Nho giáo là kẻ thù không đội trời chung.

Ba nhân vật ấy là ai?

Thứ nhất là nhà cách mạng Tôn Trung Sơn,
thứ hai là nhà Khai sáng Fukuzawa Yukichi và
thứ ba là Văn hào Lỗ Tấn.

● **Tôn Trung Sơn là người khởi xướng chủ nghĩa Tam dân:**

- Dân tộc Độc lập,
- Dân quyền Tự do,
- Dân sinh Hạnh phúc.

Độc lập + Tự do + Hạnh phúc, là bộ ba không thể tách rời nhau.

● **Fukuzawa là người đề xướng “Thoát Á luận”** trong đó có một ý tôi diễn nôm na là thế này: chỉ cần là hàng xóm của Tàu đã là điều đáng xấu hổ rồi, đã bị thế giới Văn minh người ta khinh thường rồi. Ai không tin diễn nôm của tôi thì vào trình duyệt Google, gõ từ khóa “Thoát Á luận” và đọc xem có đúng như vậy không!

● **Còn Lỗ Tấn thì chắc chắn là vô cùng căm ghét Nho giáo.** Chả tin, mời bạn đọc lại một lần thôi, truyện ngắn “Khổng Ất Kì”, hoặc “Trường minh đăng” để xem tôi nói có đúng không.

Điều thú vị là cả ba nhân vật vĩ đại này đều không chủ trương “gạn đục khơi trong” chỉ hết mà là vớt bỏ, vớt bỏ, vớt bỏ.

Tôn Trung Sơn và Lỗ Tấn có chung một ý: thời gian đời người có hạn, nên dành thời gian ấy mà đọc sách Tây Phương cho nó mở mang bộ óc ra. Cổ thư Trung Hoa trong đó có tứ thư ngũ kinh là thuốc phiện dính vào là mắc nghiện, là bị đầu độc là trở thành nô lệ mù quáng rũ ra không được.

Nhà Khai sáng Nhật Bản thì luôn khẳng định đọc những thứ ấy chỉ làm hư hỏng bộ óc con người.

Một nước mạnh như Hoa Kỳ mà phải đề ra chính sách toàn diện để tẩy chay các Học viện Không tử thì đủ biết sự nguy hại của Không giáo – Nho giáo nó ghê gớm thế nào!

Một lần nữa, cho tôi được nhắc lại: Nhà nước toàn trị kiểu Trung Hoa được kiến tạo trên cơ sở học thuyết Không giáo là thứ nhà nước kinh khủng nhất bởi sức sống dai dẳng của nó.

Chính thể toàn trị nào thì cũng đề cao chủ nghĩa ngu dân. Nhưng chủ nghĩa ngu dân kiểu Nho giáo là kinh khủng nhất. Lỗ Tấn khẳng định nó là xích mềm, là độc dược làm tê liệt con người, khiến cho con người thích được làm nô lệ, vui với thân phận nô lệ, tự hào vì được làm nô lệ, khóc nức lên nghẹn ngào khi mình là nô lệ.

Cứ đọc “A.Q chính truyện” là thấy hết.

Tôi có đọc tuy không được nhiều, mà đọc nhiều để làm gì khi thấy chỗ khốn nạn nhất của học thuyết này là lợi dụng trình độ còn thấp của những người lao động để đày đọa họ thêm vào vòng tăm tối ngu muội.

Không giáo – Nho giáo là học thuyết chính trị – đạo đức.

Về phương diện đạo đức nó cực kỳ giả dối; về phương diện chính trị nó cực kỳ bảo thủ và phản động.

Cho nên chúng ta muốn người Việt mình tiến bộ thì dứt khoát phải nói không với Nho giáo dù nó biến hóa ở bất cứ hình thức nào.

Tôi không có ý định tranh luận với ai. “Anh chị em nào đồng ý thì like. Không thì từ bỏ kết bạn với tôi, càng tốt!”

P/s: tượng Không Tử đang được thờ trong Văn miếu Quốc Tử Giám, Hà Nội.

Đặng Tiến

*Nguồn: Internet eMail by **Thong Nguyen** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Năm, October 14, 2021
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*